

nestály skoro nic. Když si Ondra později vybavil studentské radovánky, vždycky ho zahřálo u srdce. Jednoho dne se navíc objevila Ona. Nikdy nezapomene na okamžik, kdy spatřil krásnou dívku s dlouhými vlnitými vlasy v kostkovaném kabátku. Lídin úsměv ho okouznil, a od té doby ho vídával denně.

Ondra nastoupil v pátek prvního srpna. Přesně měsíc před tím absolvoval vstupní pohovor. Zelené kožené sedačky v podkrovní zasedací místnosti na něj zapůsobily, stejně jako starožitný stůl z ebenového dřeva. Velice zdvořilá personální manažerka s ním mluvila krátce a jen o formalitách. To hlavní se mělo teprve odehrát v jiné místnosti.

Když vstoupil do kanceláře generálního ředitele, trochu ho překvapilo, jak stroze je vybavena. Dominantou prostoru byla stěna plná starých knih. Všichni ti Shakespearové, Jiráskové a Tolstí ostře kontrastovali s dívkou Blesku na psacím stole, která se na něj usmívala mnohem dříve, než zahlédl jeho obličej. Jak později zjistil, knihy nečetl. Druhou neskleněnou stěnu kanceláře zaplňovalo pekelné soustředění Tigera Woodse na odpa. Na stole stál obrovský monitor, zpoza kterého vyčuhoval kousek hlavy.

„Dobrý den“.

Nic.

„Dobrý den,“ zkusil to Ondra podruhé a pomalu upadal do rozpaků.

„Posaď se,“ ozvalo se konečně.

Jeho obličej zůstával stále skryt za monitorem. Ondra měl pocit, že k němu mluví jen havraní vlasy.

„Jak se máš?“ pokračovaly černé kadeře automaticky v tykání.

„Docela dobře, díky za optání. A vy?“

„Všechny zaměstnance tady vybírám já, lidi jsou základ byznysu, chci je mít pod kontrolou. Při jejich výběru dávám hlavně na intuici, nesnáším takové ty příručkově vedené pohovory.“

„Chápu.“

„Jaká je tvoje oblíbená barva?“ snažil se generální Ondru rozhodit nečekanou otázkou.

Ondra trochu zaváhal, ale opravdu jenom trochu. „Modrá. A taky mám rád hnědou.“

Židle popojela dozadu a směrem ke stropu místnosti vystřelila hubená postava. Jiskřivé černé oči posazené nad velkým špičatým nosem si Ondru prohlédly od hlavy k patě.

„Modrá je dobrá, ale hnědá je barva nácků. Jsi z Prahy?“ zazněl konečně hlas generálního nezkraslený mumláním do monitoru.

„Ne. Z Valašska.“

„Sportuješ?“

„Ano. Nejradši mám fotbal a tenis, ale žádný sport mi nevádí.“

„Co dělají tvoji rodiče?“

„Mám už jenom mámu, pracuje na poště.“

„Co výsledky ve škole?“

„Vždycky jsem byl premiant.“

Generální ředitel se zamyslel, aby po chvíli shrnul své dojmy: „Vypadáš dobře, do firmy vybírám většinou chytré sportovce z chudých poměrů, ti to vždycky dotáhnou nejdál, mají nejvíc motivace a dost vůle překonávat překážky. Co holky? Líbí se ti holky?“

„No, líbí. Jasně, že líbí,“ odvětil Ondra nepříteli jistě.

„Nějak zaváhals. Znamená to něco?“

„Trochu jste mě zaskočil, ale jestli myslíte, co já, tak jsem na holky.“

„Dobře. Já jen, že tu chci mít pořádné chlapy. Ne teplé měkkoty, co nedotahují věci do konce. Kolik chceš nástupní plat?“

„Myslel jsem tak... tak patnáct tisíc,“ odhodlal se Ondra říct částku, kterou považoval za mírně nadsazenou.

„Líbíš se mi. Personální ti připraví smlouvu, budeš brát dvacet. Když tě po třech měsících nevyhodíme, dostaneš přidáno na třicet.“

Plat se přehodnocuje každý rok v prosinci, roční bonusy jsou podle toho, kolik firmě vyděláš. Když budeš dobrý, spokojení budeme oba. Vítám tě v Gold & Company.“

„Můžu se ještě na něco zeptat?“

„Určitě, povídej,“ zněla odpověď, jež kontrastovala s nepřítomným pohledem jasně naznačujícím, že pohovor už skončil.

„Co budu vlastně dělat? V inzerátu na fakultě stálo Junior do oddělení Equity Sales & Trading. Upřímně, nevím, co si pod tím mám představit.“

„To se nedá jednoduše vysvětlit. Prvního srpna tě budeme očekávat,“ odpověděl Arnold Gold, generální ředitel a předseda představenstva Gold & Company, opět schovaný za monitorem (vsedě za monitorem) a Ondřeje si definitivně přestal všímat.

Po třech měsících se na Ondrově výplatní pásce v kolonce hrubá mzda skutečně objevila částka třicet tisíc korun. Za další dva měsíce mu šéf oznámil roční bonus ve výši tří platů. Byl okouzlen, jinak se to nazvat nedalo. Za pět měsíců si vydělal tolik, co jeho máma s třicetiletou praxí na pobočce pošty za dva roky.

Za tu dobu se víceméně jen snažil pochopit, co se od něho vlastně očekává. Ale pořád si tím nebyl jist. Věděl jediné – získal místo, o kterém všichni absolventi Vysoké školy ekonomické tajně sní. Pracoval pro Gold & Company, největší a nejprestižnější pražskou makléřskou společnost.

Úspěch byl všudypřítomný. Cítil ho z kancelářských prostor, zaměstnanců i klientů. Snad nejvíce si výjimečnost firmy uvědomoval každé ráno, když se před ním otevřely výtahové dveře. Skleněný pult s 3D logem, za ním superpříjemné a superusměvavé obličejové modelky, které se tvářily jako Šeherezády, nikoliv jako pouhé recepční. Nablýskané kancelářské prostory, tak luxusní, jak jen kanceláře mohou být. Na chodbách příjemně naladění a perfektně oblečení kolegové, z nichž většinu znal z televizního ekonomického zpravodajství.

Vlastně vůbec nechápal, jak se mohl do téhle firmy dostat. Zatím největší starosti mu tak dělalo předstírat, že je její součástí. Úplně první věc, kterou musel po nástupu vyřešit, byl soulad jeho oblečení s firemním dress codem.

... Je povoleno nosit pouze tmavý jednořadý oblek. Sako není možné sundávat ani v horkých letních dnech. Košile smí být jen ve

světlých odstínech, nejlépe bílá. Spona ke kravatě je naprosto nepřípustná, stejně jako kalhoty bez černého koženého opasku...

První oblečení do práce si bohužel nakoupil předtím, než se s tímto dvoustránkovým dokumentem seznámil, což znamenalo, že našetřených deset tisíc korun investoval zbytečně. V kostkovaném saku a modrých kalhotách prostě do kanceláří Gold & Company nemohl. Kolegové měli obleky na míru ze stoprocentní vlny s kvalitou vlněné příze minimálně 150 a otázka „Kde šiješ?“ byla běžnou součástí pracovní konverzace. Třicet tisíc si nemohl dovolit utratit, riskl tedy variantu s polskými napodobeninami. Pořídil si na první pohled dobře vypadající věci ve správných barvách za osm tisíc korun. V luxusních odděleních obchodních domů pak odřezával značkové cedulky, aby je večer Lída mohla přišít na jeho pracovní úbor. Byl hrdý, že tuhle fintu nikdo neprokoukl. Tedy alespoň v to doufal.

Překvapením nebylo jen oblečení, ale i stravování. Když na něj poprvé vyskočil hromadný e-mail, který obsahoval pouze předmět Sendviče!!!!, udivilo ho, jaký šrumec se okamžitě strhnul. Téměř celé osazenstvo firmy směřovalo k recepci, kde stál jakýsi Chorvat s papírovou krabicí, v níž měl bagety s různými náplněmi. Pokud zaměstnanci kvůli časové zaneprázdněnosti (což bylo dost často) nechodili do luxusních restaurací v okolí, byly sendviče jejich první volba. Ondra měl strach odcházet na delší obědovou pauzu, aby nebyl za flinka, a tak si vystál frontu u recepcce. Když poprvé zaplatil stopadesát korun za kus housky, pomyslel si, že si obědy radši nechá připravovat od Lídy. Brzy se ale přizpůsobil – na to, aby se tímto způsobem odlišoval, nenašel dost odvahy. Uměl si představit posměšné komentáře makléřů. Občas si ale zaběhl do nedaleké menzy, kde stál plnohodnotný oběd padesátikorunu.

Rozdrnčel se telefon. Ondra po něm rychle skočil, ve firemních instrukcích bylo, že není možné nechat přístroj zazvonit více než třikrát. Moc telefonátů neměl, zatím to vždy stihl napoprvé.

„Přijď za mnou,“ ozval se strohý hlas generálního ředitele.

Za necelý půlrok už si na něj udělal trochu názor. Párkrát spolu mluvili a ze zmínek kolegů se také dalo leccos vyčíst. Arnold Gold byl nejenom nejdůležitějším výkonným manažerem, ale i významným spoluvlastníkem firmy. Patřilo mu čtyřicet procent společnosti, jedenáct procent náleželo klíčovým zaměstnancům a největší akcionář, německá banka DVB, vlastnila čtyřicet devět procent.

Goldovi táhlo na padesát, ale působil svěže jako třicátník. Každý den začínal na běžeckém pásu a potrpěl si na zdravou stravu. Sledování aktuálních výživových trendů by se dalo nazvat jeho koníčkem. Byl pyšný na své jméno, nejenom pro jeho význam, ale zejména pro jeho původ. Goldův dědeček byl jedním ze zhruba tisícovky Židů zachráněných Oskarem Schindlerem. Po válce rychle poznal, že mu v Polsku ani v Čechách, kde se usadil, pšenka nepokvete, o rok předběhl dobu a v sedmačtyřicátém emigroval do Ameriky. Ve Státech se postupně vypracoval až do vrcholného managementu jedné velké investiční banky.

Svůj příběh vypravoval mladému Arnoldovi rád a často, zároveň mu zdůrazňoval, aby nezapomněl. Na to, jak hluboko se dá klesnout, ani na to, že je přesto možné vydrápat se nahoru. Arnold Gold skutečně nikdy nezapomněl. Celý svůj život bytostně nenáviděl Němce. Nechápal, jak je možné, že pár desítek let po válce se hoši

z Hitlerjugend jezdí rekreovat do českých lázní. Často si říkal, že asi neslyšeli, co řekl Hans Fritzsche, šéf říšské rozhlasové propagandy, ve své cele před smrtí: „Žádná moc, ani na nebi, ani na zemi, nesmaže tuto hanbu z mé země! Ani za generace ne, ani za staletí.“ V pohledu německých důchodců padesát let po válce Gold pořád viděl nadřazenost, o které mu děda vyprávěl, i kdyby tam stokrát nebyla.

Do Evropy se vrátil v devadesátých letech dvacátého století, aby založil makléřskou firmu a využil tak obrovské investiční příležitosti, která se tady po pádu komunismu naskytla. Znalost byznysu ze Států současně se znalostí jazyka a regionu mu dávaly obrovskou konkurenční výhodu. Dlouho váhal mezi Varšavou a Prahou. Nakonec všechno rozhodla procházka po Starém Městě. V tomhle nemohlo polské hlavní město konkurovat, přestože nabízelo větší obchodní potenciál. Tato ekonomická nelogičnost byla pro Golda absolutně netypická a spíše než o cokoliv jiného se jednalo o výjimku potvrzující pravidlo.

Nade vše miloval peníze, věřil, že jsou jediným a absolutním měřítkem úspěchu. Že si za ně může koupit všechno zásadní – věci, moc, zdraví, a dokonce i lásku. Proto usilovně pracoval, proto nakonec potlačil i svoji nenávisť vůči Němcům. Když pro svoji středoevropskou makléřskou společnost potřeboval vstupní kapitál, kývl na nejvyšší nabídku, kterou mu učinila významná německá banka. Bez ohledu na to, že vstupoval do partnerství, ze kterého se děda obracel v hrobě.

Ondra nemusel klepat. Politika otevřených dveří byla další z firemních zásad.

„Posaď se,“ sdělil Ondrovi známý obrys za monitorem. „Přišla tvoje chvíle.“ Hlava se odmlčela, Ondra nevěděl, co říci.

„Ať to znamená cokoliv, jsem připraven a těším se,“ vysoukal ze sebe frázi amerického střihu, jednu z těch, které Gold nesnášel.

„Znamená to jenom jedno,“ řekl generální trochu podrážděně, „budeš muset začít vydělávat peníze. Dal jsem ti čas, aby ses rozkoukal. Teď začne opravdová práce. Dostaneš seznam investičních fondů a dalších finančních institucí, které spravují peníze. Začneš je obvolávat a seznamovat se s jejich portfolio manažery. Staneš se obchodníkem. Budeš klientům prodávat myšlenky, které pak za poplatek zobchodují přes nás.“

„Rozumím.“

„Ještě jedna věc, chlapče. Dostaneš svou řádku. Všichni uvidí, jak si vedeš. A teď už běž, čas jsou peníze.“

Ondra vyšel z Goldovy kanceláře a rozhlédl se po obrovské obchodní místnosti, které nikdo neřekl jinak než trading. Makléři vypadali jako kohouti na hřadu. Mnoho obrovských stolů přitisknutých k sobě – bokem i čelem. U nich usazení, až na výjimky mladí, muži telefonovali nebo chatovali s klienty, což vytvářelo těžko popsatelný ruch. Všichni měli svoji řádku.

Veškerá oficiální komunikace ve firmě probíhala elektronicky. S jedinou výjimkou. Asistentka makléřů Inna každé ráno přesně v osm nula nula zvedla své krásné pozadí ze židle a položila na každý stůl křídový papír formátu A4. Malým písmem byla pod sebou na obou stranách spousta jmen. U každého datum a částka – suma, kterou makléř firmě vydělal. Čísla za jednotlivé dny v měsíci tvořila řádku. Nebyl jste člověk, byl jste řádka. Čím větší čísla, tím lepší zaměstnanec. Pokud vaše řádka stagnovala nebo nedej bože klesala, začal jste být sakra nervózní. Znamenalo to, že něco nefunguje. A když něco nefunguje, musí dojít k výměně. Řádka za řádku. Člověk za člověka.

Večer Ondrovi všechno došlo. Goldovo rozmazlování byla jenom udička s návnadou. Ředitel zasekl mladou rybkou a chvíli ji vykrmoval ze svých zásob. Teď doufá, že mu z ní vyrostl žralok, který si bude shánět žrádlo sám. Část kořisti odevzdá, zbytek si nechá. I tak to bude pořádný ranec. Za co by si jinak všichni ti maníci na tradingu kupovali bavoráky a někteří dokonce jaguáry? Od zítřka bude jedním z nich.

Strach smíchaný s očekáváním. Šířil se stejně jako čokoláda do bílého jogurtu, když Ondra na cestě z obchodu prudce sešlápl brzdu své felicie. Teď se doma rýpe lžičkou v té hnědobílé kaši a neposlouchá, co mu Lída říká. Před očima má křídový papír a jméno Dohnal s řádkou plnou nul.

„Haló, mladý pane!“ zakřičela Lída.

„Co, co, co se děje?“ zakoktal Ondra.

„Nechceš radši pořádnou večeři?“

„Ani ne, nějak nemám hlad,“ odvětil téměř šeptem zamýšlený Ondra a hodil kelímek s půlkou jogurtu do koše.

S Lídou bydleli společně od té doby, co dokončil vysokou. Tak nějak to vyplynulo ze situace. Lídini rodiče se zrovna stěhovali na venkov, a přece v jejich bytě nebude sama. Ondřej měl ze společného soužití trochu strach, ale jeho obavy se ani v nejmenším nenaplnily. Všechno fungovalo překvapivě dobře. Paradoxně na sebe ale měli méně času, než když bydlel na koleji. Ondra vycházel z domu v sedm ráno a před sedmou večer se nevracel. Někdy v práci zůstával až do jedenácti. Když přišel domů, Lída už dávno spala. Pro

Ondřeje to ale stejně byla hezká chvíle. Proplížil se do ložnice a pozoroval spící Lídu. Líbila se mu pořád stejně, ne-li víc, jako když ji uviděl poprvé. Dlouhé vlnité vlasy, jemné rysy obličeje a na peřině krásné dlouhé ruce. Políbil ji a šel si vyčistit zuby. Někdy to udělal obráceně.

...

Druhý den přišel Ondra do práce už v šest, aby si udělal poznámky k hovorům, které hodlal uskutečnit. Jakmile okolo osmé začali okolní makléři obvolávat své klienty, zhluboka se nadechl a vytukal první telefonní číslo ze seznamu.

„Dobrý den, tady Ondřej Dohnal z Gold & Company.“

„Neznám, co chcete?“

„Chtěl bych vám nabídnout naše služby.“

„Už nevolejte.“

Neúspěch a zase neúspěch. Portfolio manažeři zaměstnaní u investičních fondů měli svého makléře dávno vybraného a novým tvářím dávali šanci zřídkakdy. Gold mu navíc samozřejmě přihrál jen neperspektivní jména zaháčkovaná u konkurence. Že to bude dřina, tušil Ondra hned, ale že se jedná o nadlidský úkol, pochopil až po pár dnech.

Musí na to jinak, tihle hoši jsou zvyklí, že jim všichni lezou do zadku. Vesměs mladí hejskové zhýčkaní ostatními firmami na trhu. Večeře či oběd v luxusní restauraci je nijak neoslňuje. O finále Wimbledonu nebo týdenní dovolené na Seychelách by ale možná uvažovali. Je potřeba přemýšlet tímhle směrem, zhodnotil Ondra situaci sám pro sebe.

„Mladej, nevisí ti tam ta nula už nějak dlouho? Měl bys hejbnout prdelí, jinak se budeš stěhovat jinam. Goldova trpělivost není nekonečná,“ rozlehl se obchodní místností vysoký hlas hlavního makléře Alexe.

Ondra raději slova zkušeného šéfa tradingu se zálibou ve výstředních kravatách, kde byl podle dress codu jediný prostor k módní kreativitě, nijak nekomentoval. Musí. Prostě to musí zlomit.

Už víc než týden je v jeho řádku nula. Gold mu včera neodpověděl na pozdrav. Přece nechce prohrát tuhle šanci, cítí, že talent má, že tohle není jenom sen jako nastupovat vedle Pepy Chovance. Tohle je realita a on to prostě dá!

„Dobrý den, Ondra Dohnal od Golda.“

„Řekl jsem, že už nemáš volat.“

„Mám lístky na Spartičku s Realem do VIPu. Nešel byste?“

„Hmm... Ale není to v tý kukani, kde smrdí žrádlo a je blbě vidět přes sklo, že ne?“

„Ne, není to ve skyboxu, je to venku na hlavní, na těch červených polstrovaných sedačkách. Ale pro jídlo a pití si samozřejmě můžete skočit dovnitř.“

„Hmm... To by možná šlo. Ještě ti dám vědět.“

Ondra si znovu připomínal, že nejde o vlastní podmínky byznysu, které měly hlavní makléřské firmy víceméně stejné, ale hlavně o servis kolem.

Ostatně v tuhle chvíli to pro něj byla výhoda, protože odbornost zatím nabídnout nemohl.